

„Meghitt lelkülettel találkoztunk az Írisz-telepen”

Pályafutása szépségeiről és nehézségeiről mesélt Farkas László lelkipásztor

Bárhová helyezték ki vagy hívták meg – lehetett az mezővárosi kis falu vagy nagyközség, de akár Kolozsvár is –, teljes odaadással a gyülekezet életének felpozícióján, a közösség mindennapjainak jobbá tételén dolgozott. Farkas László református lelkész a Mellek-patak völgyétől Magyarorszáig nemcsak Isten szavát, hanem a magyar szót is lelkiismeretesen terjesztette, és immár három és fél éve az Írisz-telepi Református Egyházközség gyülekezetében fejt ki lelkielkészt, szellemiekben és anyagiakban is gyarapító szolgálatát.

KOVÁCS HONT IMRE

– Honnan és hogyan indult a lelkészi pályafutás?

– Mocson születtem 1967 decemberében, de vajdakamarási származású vagyok. Egy alkalommal 13 évesen azzal az elhatározással tértem haza a szombati vallásóráról, hogy én lelkipásztor leszek. Közöltem is édesanyammal elhatározásomat, aki megdöbbenve tekintett rám. Talán azt gondolhatta akkor, ez csak gyermegi gondolat. Akkor még nem is sejtettem, hogy ez az elhatározás a későbbiekben valóra is válik. Az általános iskola elvégzése után 1982-ben Kolozsvárra iratkoztam be az akkori 9-es Ipari-Líceumba. Itt végeztem a X. osztályt 1984-ben, ezt követően a szakiskolát 1986-ban, 1985-től folytattam középiskolai tanulmányaimat az akkori 3-as Matematika-Fizika Líceumban. Mindeközben a nehézipar karbantartójaként dolgoztam közel öt esztendőn át, közben katonának is behívtak.

– Hogyan emlékszik vissza teológiai éveire?

– Felsőfokú tanulmányaimat 1990 októberében kezdtem. Akkor nyílt ki előttünk a Nyugat felé táruló kapu. '90-ben már útlevelet kaptam, és részt vettem Sárospatakon életem első teológuskonferenciáján, ahol több mint negyven országból gyűltek össze fiatalok. Ez még jobban feltárta előttem a lelkipásztori életnek a szépségét, ugyanakkor rengeteget tanultam professzoraimtól. Sokszor végeztem lelkipásztori szolgálatot szülőfalumban, valamint a Mezőség különböző szóróványaiban, ahol megismerkedtem a kisebbségi és szóróványgyülekezeti élet nehézségeivel. Szépek voltak ezek az évek azért, mert nemcsak teológus baráti köröm volt, hanem rengeteg más egyetemre járó fiatalal ismerkedtem meg. Együtt futballoztunk a kolozsvári ifjaknak a bajnokságában, amelynek keretében a teológiának is volt csa-

pata. Tanulmányaim befejezését követően sikeresen tettem le a kispapi vizsgámat – tehát államvizsgáztam – 1995 júniusában.

– Mikor alapított családot?

– A teológia elvégzése után, '95-ben házasodtam. Az egyetemi évek alatt ismertem meg a páromat. Szilágykrasznai születésű, közgazdasági tanulmányokat végzett. Mindketten '95-ben végeztünk. Házasságkötésünk után közvetlenül kiköltöztünk az első szolgálati helyünkre, a Beszterce-Naszód megyei Mezőverese gyülekezetébe, ahol nemcsak a szépségeit, hanem a nehézségeit is megismertük a lelkipásztori pályafutásunk során.

– Hogyan fogadta a mezőverese gyülekezeti kihelyezést?

– Abban az időszakban nagyon sok „üres” gyülekezet volt, csak a déli egyházmegyében több mint huszonkettő. Ezért néhányan, akik odakerültünk, alig tudtuk lefedni a hiányt. Nem volt idő azon gondolkodni, hogy mit szeretnénk – sem luxusparókiát, sem nyugodt körülményeket. Nagyon szép hely Mezőverese gyülekezte, egy román sziget kellős közepében egy magyar szív, ahol az emberek öntudatosan felvállalták vallásukat és nemzetiségüket. A gyülekezet hivatalos átvétele után egy esztendőn át három gyülekezetben szolgáltam: Mezőverese gyülekezetében, Kékesen és Szászszomboron. A három gyülekezet és falu mellett szolgálati helyemhez tartozott két szóróványa: Dellóapáti és a Buzai Fogadók. Vasárnaponként reggel 9 órakor kezdődött a programom, este 9 óráig tartott, és ezalatt végig kellett járnom három gyülekezetet.

Gyülekezeti ház, család és iskola Mezőverese gyülekezetében

– Milyen tapasztalatokkal találkozott Mezőverese gyülekezetében?

– Ott szembesültem a lelkipásztori munkának azon részével is, amit nem tanítottak a teo-

lógia: többek között a gyülekezet nevelésével vagy az iskolagondokkal. Amikor odaérkeztünk, az idősödő gyülekezetben már élt egy gyülekezeti ház építésének igénye. Sajnos ez akkor anyagilag nem volt kivitelezhető. 1996-ban holland munkakapcsolatot alakítottunk ki Damó Mária megözvegyült apanagyfalusi tiszteletes asszony segítségével a hollandiai Broeksterwoude-ban működő, Erdélyben tevékenykedő segélyszervezettel, akik felvállalták, hogy segítségünkre lesznek a gyülekezeti ház megépítésében. Igéretüknek eleget tettek. Hat esztendő áldozatos munkájával felépült a gyülekezeti ház, de vele egyidőben folyt a lelkipásztori lakás ablakainak cseréje, központi fűtésének felszerelése, gazdasági épületek építése.

Amikor kikerültünk, a gyermekek rengeteg román szót használtak. Az ötödik osztály elvégzése után csak román tagozaton tanulhattak a szomszédos Kékes községben. Magyar tagozat csak Apanagyfaluban működött, majd ezt a tagozatot áthelyezték Vécébe. Az ingáztatás költségeit elő kellett teremteni, ami az 1990-es esztendőben nem kis erőfeszítésbe került. Négy esztendőn át személyesen felügyeltem és adminisztráltam az iskolabusz pályázati pénzekből, alapítványok segítségével. Nem kis munkát, pénzt és fáradságot jelentett, de ma azt mondom, megérte. Nagyon sok Mellek-patak völgyén élő gyerek, aki magyarul végezte tanulmányait, egyetemi diplomát szerzett, belső- és külföldön ma is megállja a helyét az életben. Elégtelt jelent számomra az, hogy ma is felhívhatnak vagy üzennek, tartják velem a kapcsolatot ezek az időközben anyákká és apákká nőtt „gyerekek”.

Az elődöm, Domahidi Béla megnyert egy pályázatot, ezzel a pénzzel felszereltünk három parabolaantennát, ennek segítségével nézheti az emberek a Duna Televízió műsorait.

Ma is örömmel gondolok vissza arra a nyolc esztendőre és két hónapra, amely alatt a mezőverese gyülekezeti és környékbeli gyülekezetekben szolgáltam családommal együtt. Itt születtek gyermekeink, Eszter, Boglárka és Krisztina. Nyolc esztendő távlatából elmondhatom, hogy otthon éreztük magunkat, és időközönként ma is szívesen visszatérünk.

Tatarozás-javítás harmadszor

– Milyen változásokat hozott Magyarországra?

– Szóval egész más település volt, közel a városhoz, más mentalitással. Ott is nagyon jól telt – a maga szépségeivel és gondjaival, hiszen minden gyülekezetben akad tennivaló. Közel négy és fél évet szolgáltunk ott. Mezőverese gyülekezetébe sem fejeztük az épületek felújítását, már költöztünk Szovátra, és ott folytatódott a munka. A gondnok és a presbitérium lelkes segítségével sikerült a gazdasági épületek felújításunk, a temp-

Farkas László az Írisz-telepi templom egyik érdekességével, a kínai ígélirattal

lom cserepeit teljesen kicserélnünk. A következő esztendőben bevezettük a városi vizet, majd fürdőszobát, konyhai helyiséget újítottunk fel a parókián. Mielőtt a saját kényelmünkre is gondolhattunk volna, megüresedett az Írisz-telepi gyülekezet lelkészi állása. A meghirdetett pályázaton én is részt vettem. A jelentkezők közül végül engem választott a gyülekezet. Itt szolgálunk immár több mint 3 és fél esztendeje.

– Milyen lelkülettel találkozt Kolozsváron?

– Kolozsvár egyik nagyon kedves gyülekezte az Írisz-telepi. Meghitt lelkülettel találkoztunk itt, ahol mindenki, aki templomba jár, ismeri a másik embert, osztozik az örömeiben és a bánatában is.

– Milyen állapotban találta a gyülekezetet, a templomot, a parókiát, és mi változott azóta?

– Egy élni akaró gyülekezet várt bennünket. Megalakulása előtt, 1958. január 1-jén kétezer lelket számlált, ma már csak 821 nyilvántartott tagunk van. Temploma 1950–1957 között, Kós Károly és Debreczeni László tervei alapján épült. A templom fűtését kellett sürgősen megoldanunk, először elektromos padfűtést, majd központi fűtést szereltünk. Kicseréltük az ablakokat és belülről kimeszeltük a templomot. A lelkészi lakást párhuzamosan javítottuk a gondozói lakással, míg tavaly a gyülekezeti ház egyik részét átépítettük segédlelkészi szolgálati lakássá. Három évbe ennyi fért bele.

– Milyen arányban járnak istentiszteletre és hány konfirmándust számlálnak?

– Örömmel mondhatom, hogy buzgólag látogatják a gyülekezeti találkozókat: 100–150 lélek, jeles ünnepekkor ennek kétszerese. De a hétköznapi bibliaórákon és kóruspróbáinkon is számottevő a részvétel. Gyülekezetünk gyerekei közül olyanok is vállalják a konfirmációi előkészítőket, akik túl vannak a konfirmációs életkoron. 11 másodéves gyerekünk és 9 kezdő konfirmálónk van.

– Mit tudhatunk a kórusról?

– Kórusunk tavaly újraalakult. Szép hagyománya volt az

itteni kórusnak, erről tanúskodnak a gyülekezetünk levéltárában található elismerések. Sajnos azt tapasztaljuk, hogy a fiatalok részéről nincs nagy érdeklődés eziránt. Az idősebbek, akik különböző kórustalálkozókon részt vettek, a régi emlékekből próbálják felépíteni az új kórust, és ameddig Isten kegyelméből együtt vagyunk, addig örömmel énekelünk.

Közös anyagi és lelki teendőink vannak

– Melyek az egyházközség jelenlegi legnagyobb gondjai?

– Mint minden más gyülekezetben, az elszegényedés itt is nagy gondot jelent. Erdély-szerre egyre nagyobb az igény az egyház szolgáltatásai, segítségére iránt – nemcsak lelkielkészt, hanem anyagiakban is. Az Írisz-telepen is szembesülnöm kellett ezzel a gonddal. Nagy többsége a gyülekezetnek nyugdíjas, egyre kevesebben tudják úgy beosztani nyugdíjukat, hogy mindennek elegendő legyen.

– Milyen további feladatok várják Írisz-telepen?

– Sok a teendő. Az anyagi munka mellett nagyon sok a lelki teendő. Sok az idős ember és a beteg, akiket fel kell keresnünk, egyre többen igényelik, hogy bekopogjunk hozzájuk. A negyed épülőben van, rengeteg tömbházlakás épült az elmúlt esztendőben, a betelepedeteket be kell plántálnunk a gyülekezetbe, otthont kell biztosítanunk számukra. Ezek nagy feladatok, és nem egy ember munkája: a presbitériummal és a gyülekezettel összhangban kell végeznünk.

Az elődöm, Nagy Levente lelkipásztor munkássága alatt peres úton sikerült visszaszerezni egyik egyházi ingatlanunkat, amely ma az egyháznak pénzforrást jelent. Még van egy egyházi ingatlanunk – amelyben az Írisz-telepi óvoda működik –, amely visszaigénylés alatt áll.

A további eredményes munkához kérem Isten segítségét a magam és a gyülekezet minden egyes tagja számára.

A gyülekezet legnagyobb büszkesége a Kós Károly és Debreczeni László tervezte templom